

• Kemény Simon •

VERSEK

Kemény Simon

Az utolsó szó jogán

Védelmet kérek és elégtételt kérek
 Nagyságos Természet, felséges bíróság,
 Kötelessége a hatalmas nagyúrnak
 Megvédelmezni a meggyalázott szolgát.
 Egész hatalmával, minden erejével
 Álljon oldalamba az igaz Természet,
 Vegyen szárnya alá az eleven élet,
 S az örökké éhes étvágy, az enyészet.
 Parancsolja hozzám fegyveres seregét,
 Várom a megmentőt nehéz végveszélyben,
 Várom állatait, füveit, erőt,
 Komor törvényei segítségét kérem.
 Szívesen a kígyó, üvöltjön a tigris,
 Mint nehéz óceán, nyüzsgjön a féreg,
 Zengjen az ég boltja csattanjon a villám
 Gondolja a világ, itt a végítélet.
 Vakuljon, némuljon, bámuljon a drága,
 Romboljon a patak tomboljon a tenger.
 Mért vár az utolsó ítéletet mondó
 Ilyen végzetlen, bünnös türelemmel?
 Freccsenjen a szelíd virágokból méreg,
 Párolgjon halál az aljas mocsárból,
 Böffenjen a pokol gyilkos gázt a földre
 Vándormadár hozzon bosszút Afrikából,
 Hurokvető görcsből sorakozzon gléda,
 Csonthasogató kín álljon bosszú sorba,

Nyakat elfordító, gerinctörő fájás
 Védelmemre álljon barcrakész csoportba.
 Lékelje meg villám az irigy hold testét,
 Follyon el a vére, sárga, hideg méreg,
 Tenyerükbe gyűjtsék nagykezü hóhérok,
 Cinkosok, pribékek, sintérek, pecérek.
 Védelmezzenek a fák, füvek virágok,
 Lágy béjú, csont magú, méz bújú gyümölcsök,
 Darazsak és méhek, cicomás pillangók,
 Búzával a görény, fogával a hörcsög.
 Mint szikes legelőn gyámoltalan bárány
 Hiven én bégetve a bű szövetséget,
 Bús ökor-bögéssel túlkölköm az égre,
 Méltatlan gyalázat csontvelőmíg éget,
 Hova én, kibez én, merre Én? teremtőm!
 Gyógyító részvétért én kivel pereljek,
 Melyik égtáj felé boruljak a porba,
 Igazamért harcra hány gonosszal keljek?
 Édes szavakkal és mézes mondatokkal,
 Tenger fenekéről kiáltozok éjjel,
 Perelek a hideg, aranyrubás Nappal.
 Aztán megint kérek és újra könyörgök,
 Mint a zsoltár szava, vacog a szó számon,
 Szállj reám irgalom, fedjen be kegyelmed,
 Simogass, támogass, végy öledbe, ámen,

„S két szó között a hallgatás...” Magyar mártír írók antológiája
 (Budapest, 1970, Magvető, válogatta és szerkesztette
 Keresztury Dezső és Sík Csaba)

Kemény Simon

Este hatkor a Rákóczi úton

Kiönt az utca este hatra
 Az irodák, a boltok, műhelyek
 Igái lerakják az igát,
 S az utcákat elárasztja a nép,
 Tolong, rohan a Rákóczi úton,
 A Nagykörúton végig bömpölyög,
 És elterül az Andrássy úton.
 A savanyú, beteg munka után
 Jön a keserű, komor pibenés.
 Göthös, sánta gebéken felvonul
 A gondok rongyos bandériuma,
 S rémíti az elgyávult lelkeket.
 Álmodók kísérik a fantáziát:
 Óriási kivándorlóhajók,
 Az újvilág, a messze jóvilág,
 Abol a munka aranyat terem,
 Hol a munkásnak is autója van,
 Vig gramofónja, csendes otthona.
 Észak gyárai, dél vad földjei
 Nem potyára szívják ki az agyat,
 S megfizetik a dolgozó kezét.
 Olyan gazdátlan, oly mindenkié,
 csak bátorság, s egy kis pénz kellene,
 És ami nincs már, egy kis ifjúság,
 És ez a csüggedt, elkopott tömeg
 Hogy elindulna csillaga után!
 Hogy megrohanna bányát, gyárat,
 Hogy a robotba befogja magát,
 Mert az a munka kalács és jövő,
 Nem szalmazsák, s száraz, özvegy kenyér.
 A szerencse ott is hatalmas úr,
 De itt szívtelen, hencegő pimasz,
 És mérlege a hamis, rossz szezély,
 Minden jó lelket könnyűnek talál.
 Ezért nézik meg jobb kabátodat
 És arcodról leírtylik a színt,
 Ezért gyanakszik a szomszéd reád,
 Ha a gyomrod ébéségtől nem korog,
 Ha cipődön még van papírnai talp,
 S néha meggyujtod hideg tűzhelyed.
 A szegénységed mélyen meghajol,

Paródit görnyedve a nyomor előtt,
 Résztét öble a kitért két karod,
 Szerény, de biztos nyugodt kikötő,
 Egy ölelésre, pibenésre jó.
 De résztvéért nem ad szemlyét a pék,
 A megsajnált dübvel s göggel rohan,
 S a jóvilágról fest freskót tovább.
 Ilyen az élet itt, kedveseim!
 Mondják, hogy Nápoly és Velence szép,
 Beszélük, hogy Párizsban béke van,
 S hordják a fűszert és az aranyat
 Angliába a gazdag gyarmatok.
 Viszik a selymet és a dalokat,
 A nők hajába tarka tollakat,
 Gyöngyöt, smaragdot, gyémántot, rubint...
 Lebet, hogy így van; akkor jó nekik.
 A mi fánkba betven mennykő csapott,
 Tűznek, víznek vagyunk koldusai.
 Egy mérges mély seb: ez lett a hazánk,
 Egy gennyes sebnek lakói vagyunk,
 Piszkos kézzel turkálja a világ.
 Nincs orvossága, nincsen doktora...
 Hogy adjon egy seb gyerekeinek
 Virágot, bort, nyugalmat, kenyeret?
 Gyalog, bajón, vasúton, légbajón
 Ezért szeretnénk menni messzire
 Még remélni és dolgozni tudunk.
 Oly messzire, hogy ne halljuk oda
 A halottak ordító kórusát,
 S az összevagdalt Kárpátok nehéz
 Csontot hasító jajgatásait,
 S ne halljuk a dübögő Adriát,
 Amint bögve átkozza az eget.
 De az ember nem utcai szemét,
 Amelyet össze-vissza fú a szél,
 Az ember szikla, rajta megtörik
 A tölgyeket kidöntő szélvihar,
 Az ember küzd és szenvedve remél.
 Még a hű ács megméri egy napon
 És puba koporsót farag neki...

Magyar mártír írók antológiája
 (Budapest, 1947, Cserépfalvi, szerk. Bóka László)